

PROLÓGUS

New York, 1863

AZ informátor megköszöri a torkát a vacsoraasztal fölött; hosszú szalonkabátja kigombolva lógott rajta, zsíros haja göndör fürtökbe tekeredett a halántékánál. Az este gyorsan szállt le a városra, és a férfi befejezte az étkezést, mielőtt átadta volna az üzenetét. Tweed Főnök türelmesen kivárta. A New York feletti hatalma mindig is azon alapult, amit nyújtani tudott másoknak, az étvágyon, amelyet enyhített, a kapzsiságon, amelyet manipulált.

– A hír igaz – szólalt meg végül az informátor. – Valóban van egy orgyilkos a városban.

Tweed leszürcsölt egy újabb sós osztrigát.

– Tudjuk a nevét?

– Még nem. De valaki arról győzködi Reddyt, a Kovácsot, hogy tartsa távol a balhétól a Bowery Fiúkat.

Tweed megszilárdította a hatalmát, és immár New York legbefolyásosabb emberének számított. Ő felügyelte a Tammany Hall-i politikai gépezetet, azon keresztül pedig az utcákat és a szavazófülkéket. Washingtoni kémekből és politikusokból álló hálózata már figyelmeztette a New Yorkban tevékenykedő orgyilkosra. Azt beszélték, hogy a Testvériség a jelenleg is zajló polgárháborút felhasználva készül offenzívát indítani. Még az sem zárható ki, hogy tudomást szereztek a templomosok tervéről.

– A Bowery Fiúk nélkül el fognak bukni a zavargások – jegyezte meg Tweed.

– Nem lesz gond, főnök...

– A Five Points és a rakpart bandái nem elég erősek nélkülük.

– A Bowery Fiúk benne vannak a dologban.

– Azt remélem is. De akkor is ki kell derítenünk, ki az az orgyilkos, és mi a Testvériség célja.

– Már kérdezősködtem.

Tweedet ez egyáltalán nem nyugtatta meg. Egy orgyilkos alábecsülése súlyos hiba.

– Legyen diszkrét. A cél az, hogy kicsalogassuk a Testvériséget a napfényre, nem az, hogy még beljebb kergessük őket az árnyékba. – Végighúzott egy harapásnyi marhasültet a tányéjára kiöntött barna szószon, és a szájába tömte.

– Természetesen, főnök. – Az informátor a maradék étellel szemezett, és úgy nyalta meg az ajkát, akár egy kutya.

De Tweed tudta, az igazi hatalom kulcsa az, hogy az alárendeltjeinek mindig legyen mi után sóvárogniuk.

– Ez minden. Ne térjen vissza az orgyilkos neve nélkül.

Az informátor fejet hajtott előtte.

– Igenis, főnök. – Aztán felállt, és kiment a szobából, Tweed pedig evett tovább.

Az informátor még mindig éhesen sétált végig az utcán, és egy belvárosba tartó omnibuszt keresett. Bár már leszállt az éj, a gázlámpások fényében a város tovább virrasztott. A férfi nyüzsgő színházak, éttermek és szalonok mellett haladt el, vendégeik élvezték a nappal forróságának ideiglenes visszavonulását.

Kicsit később, amikor az informátor megérkezett a bandának a Bowery negyvenkettes száma alatt álló klubházába, nem vette észre, hogy figyelik őt, hogy egy árnyék gubbaszt egy épület harmadik emeletének peremén.

Az árnyék türelmesen várt, és amikor pár órával később az informátor az italtól kissé dülöngélve távozott a negyvenkettes számú házból, leereszkedett az utcára, és nesztelenül követte.

Az informátor nem volt elég diszkrét. Pár utcával később, egy sikátor előtt az orgyilkos akcióba lépett... egy rejtett penge villanása, egy gyors és néma döfés...

A holttestet csak reggel fedezték fel.

Owennek tudnia kellett.

Igaz, már tudta, de úgy kellett tudnia, hogy bizonyítható legyen. Úgy, hogy másokat is meggyőzzön az apja ártatlanságáról, köztük a nagyszüleit. Az igazságszolgáltatási rendszer kudarcot vallott, az embereket pedig nem érdekelte az ügy. Az apja egy olyan gyilkosságért került börtönbe, amit nem követett el, majd ostoba módon belehalt egy kilyukadt vakbélbe, mielőtt Owen egyáltalán elbúcsúzhatott volna tőle. Ezért most rajta állt, hogy kiderítse, mi történt valójában a bankrablás éjszakáján.

Azt hitte, Javier majd megérti. Harmadikos koruk óta barátok voltak, amikor Owen élete pokollá vált. Igaz, egy ideje már nem álltak túl közel egymáshoz, azóta nem, hogy véget ért az általános és az előkészítő iskola, de Owen akkor is bízott benne, hogy számíthat Javierre.

– Akkor velem jössz? – kérdezte.

A középiskolájuk melletti udvaron álltak, egy lepattogzott festékű, üres biciklitároló közelében. Javier három barátja, akiket Owen nem ismert, kicsit távolabb álltak, és őket figyelve beszélgettek egymás között.

– Nem tudom – válaszolta Javier.

– Nem tudod?

Javier erre már nem mondott semmit, csak bámult rá.

– Gyerünk már. Jobban értesz ehhez a technológiai cuchoz, mint én. Jobban, mint bárki más. – Owen Javier barátaira sandított. – Még ha más nem is tudja, én tudom, és te is tudod.

Javier is odanézett a barátaira. Azóta, hogy Owen pár perce felbukkant, és felvázolta neki a tervét, nem mosolyodott el, nem nevetett fel, még csak az arckifejezése sem változott. Ez a Javier mintha nem is ugyanaz lett volna, akit Owen egykor ismert, nem az a Javier, akivel azután találkozott, hogy az apja börtönbe vonult, az anyjával pedig elköltöztek a nagyszüleihez. Új környék. Új iskola. Új tahók, hogy összeverjék őt...

– Meggondolom – mondta végül Javier. – Most mennem kell.
– És már meg is fordult, hogy távozzon.

– Megígéred? – kérdezte Owen.

Javier visszanézett rá.

– Mit?

– Hogy meggondolod.

– Mondtam, hogy igen. – És elsétált.

Owen figyelte, ahogy visszamegy a társaihoz, és nem tudta, tényleg nevezheti-e őket barátoknak, minthogy olyan fickók voltak, akiktől Javier régebben megvédte Owent. Amikor Javier odaért hozzájuk, kérdő biccentéseket intéztek Owen felé, mire Javier csak megvonta a vállát, és megrázta a fejét.

Owennek fogalma sem volt, mit csinál mostanság Javier, és hogyan jutottak idáig, hogy legjobb barátokból pár év leforgása alatt idegenek lettek. Ugyanígy álltak a dolgok Owen anyjával is. Azt hinné az ember, hogy az apja három évvel ezelőtti halála közelebb hozta őket, ehelyett csak még távolabb sodorta egymástól a kis különálló szigeteiket. Akár a kontinensek eltolódása: fokozatos, megállíthatatlan, és földrengésekkel teli.

Owen távozott az iskolából, és elindult a nagyszülei háza felé. Akár melléáll Javier, akár nem, úgy döntött, ma éjszaka végrehajtja a tervet. Nem maradt más választása. Minden rajta múlt.

Tudnia kellett.

Amikor Owen kinyitotta a bejárati ajtót, a nagymama a nappali karosszékében ülve nézett egy tévés vetélkedőt, ami már Owen születése előtt is műsoron volt. Ahogy belépett, a nagy macskája, Gunther kiugrott gazdája öléből, és közben alighanem belevájt a karmaival köntös fedte combjába, mert a nő felkiáltott, és kicsit megvonaglott. Gunther nyávogott egyet, odasündörgött Owenhez, és nekidörzsölte a farkát a lábának.

Owen lehajolt, és megvakarta a füle tövét.

- Szia, nagy.
- Szia – válaszolta a nagymama, és lenémította a tévében felhangzó tapsot. – Milyen volt a sulid?
- Jó.
- Milyenek a jegyeid?
- Ugyanolyanok, mint tegnap voltak.
- Javítanod kell rajtuk. Ne becsüld le az oktatás értékét. Nem akarhatod, hogy úgy járj, mint az apád.

Owen ezt gyakran hallotta. A megjegyzés egy tehervonat súlyával gázolta el, és húzta maga után az összes vitát, az összes könnycseppet, az összes elfojtott beszélgetést és az összes üvöltözőversenyt, amelyet Owen a nagyszülei és az anyja között hallott a tárgyalás alatt és azóta. A nagyszülei már azelőtt is gyűlölték az apját, hogy Owen anyja hozzáment, most pedig az emléket még inkább gyűlölték. Az apja volt az ő „bűnszellemük”, egy árnyék, amely oly rettenetes, amilyennek csak akarják, és ami bármiért hibáztatható. Mindenért.

Owen már korán megtanulta, hogy ne vegye védelmébe a szellemet. De nem is kellett. A szellem nem az apja volt, és ezzel hamarosan mindenki más is tisztában lesz.

– Javítok a jegyeimen – válaszolta. – Hol van nagyapa?

– Kint a kertben. Azt hiszem, a fűnyírón dolgozik. Valószínűleg elkelve neki a segítséged.

Owen a lehető legjobban igyekezett leplezni gúnyos vigyorát. A nagyapjának sosem volt szüksége semmiféle segítségre, főleg nem egy motorral kapcsolatban, ami azt jelentette, hogy az öreg valószínűleg beszélni akar vele valamiről. Owen ettől szabályosan rettegett, de tudta, hogy nem kerülheti el, így aztán biccentett, és azt mondta:

– Megyek, megnézem.

Átvágott a nappalin, amelynek ősrégi szőnyege vagy immunis a koszolódásra, vagy olyan jól gondját viselték, hogy a nagyszüleinek semmi okuk nem volt újat venni, és amelynek vakolt bézs falairól a nagymama tűrhető olajfestményei lógtak. A konyhában felkapott egy narancsot a makulátlan pulton álló gyümölcsöstálból, majd kiment a nyikorogva nyíló és becsapódó hátsó szúnyogháló ajtón.

A kicsi és már-már mesterségesnek tűnően elrendezett udvar egy virágágyásokkal, cserjésekkel és bokrokkal körülvett, amőba

alakú fűszőnyegként terült el a ház mögött. A nagyanyja birodalmának határait jelző száznyolcvan centi magas léckerítés előtt néhány narancs- és avokádófa is emelkedett.

Owen végigsétált a ház hátsó részéből a nagyapja munkaállomására vezető téglajárdán. A műhelyet, amennyire Owen emlékezett, soha, egyszer sem hívták garázsnak, pedig az volt. Nagyapja épp egy régi fűnyíró fölé görnyedt odabent, feje fölött egyetlen szál villanykörte lógott. A régi kötényét viselte, ugyanazt a kék overallt, amelyet már Owen gyerekkorában is.

– Eladásra lesz? – kérdezte Owen.

– Dehogyan. Javítómunka. Egertonéknak, akik itt laknak az utcában.

– Kérsz tőlük pénzt érte?

– Nem. De valószínűleg akkor is fizetni fognak.

– Nagymama szerint neki kéne fizetnie nekik, amiért lefoglalnak téged.

A nagyapja felkuncogott.

– Honnan tudod, hogy amúgy nem fizet nekik?

Owen beleharapott a narancs héjába, hogy megbontsa, és ahogy szétterjedt a szájában a keserűség, ujjjaival belevájt a csöpögő gyümölcsbe, és hámozni kezdte.

– Ne koszold össze a padlómat – mondta a nagyapja.

Owen mindig is úgy vélte, hogy egy műhelynek nevezett épületben nyugodtan lehet gyümölcslet csöpögtetni a padlóra, a nagyapja azonban másképp ítélte meg, így nála mindig minden szerző, felszerelés és vegyszeres palack tökéletesen a helyén volt.

– Érdeklődött nagyanyád a jegyeid felől?

– Igen.

– Akkor nekem már nem kell?

Owen beledobta a narancshéjat a szemetesbe.

– Hát most többé-kevésbé megtetted.

A nagyapja felpillantott rá a fűnyíró fölül.

– Igaz. – Aztán kezében egy alkatrésszel felállt, és odasétált a tulsó falnál álló munkapadjához, ahol Owennek háttal kezdett foglalatoskodni. – Láttam a minap a barátodat. Hogy is hívják? Javier?

– Igen? – Owen megette a narancs egyik gerezdjét. Édes volt, egyáltalán nem savanyú, alig fanyar.

– Nem láttam erre felé egy ideje.

Owen erre egyáltalán nem reagált, csak harapott a gyümölcsből még egyet.

– Még mindig barátok vagytok? – kérdezte a nagyapja.

– Mondjuk. De nem igazán.

– Nem nagyon tetszett a társaság, akikkel láttam. Bandához tartoztak.

– Ezt meg honnan tudod?

– Csak egyértelmű volt.

– Ez kicsit rasszistának hangzik, nagypapa. Javier nem tagja semmilyen bandának.

– Remélem is. Mindig jó gyerekek tűnt.

Owen megette a narancs utolsó gerezdjeit, és gyümölcslé csorgott le az állára.

A nagyapja még mindig neki háttal dolgozott a fűnyíró alkatrészén.

– Te ugye távol tartod magad azoktól a fickóktól?

– Nagypapa. Nemá.

– Biztos, ami biztos. Ez a környék már nem olyan, amilyen nagymamád és az én ideköltözésem idején volt. Még akkor is egész rendes helynek számított, amikor az anyukád felnőtt, legalábbis amíg elvégezte a középiskolát. – Akkor találkozott Owen anyja az

apjával, és bár a nagyapja ezt nem mondta ki, Owen tudta, hogy erre céloz. – Én öreg és makacs vagyok, már sosem költöznék el az otthonomból. De én nem ezt a helyet választottam volna, hogy az anyád felneveljen. Már nem.

– Nem vagyok benne semmilyen bandában.

– Tudom én.

– Akkor miért beszélünk erről?

Nagyapja megfordult, a villanykörte fénye visszatükröződött kopsz fejről.

– Csak szeretném, ha óvatos lennél. Tizenöt éves vagy, én meg többet tudok ám a mai kölykökről, mint hinnéd. Könnyű rátévedni a rossz útra. Tartozni akarsz valahová. Először azt hiszed, tudod kezelni a dolgot, de mire észbe kapsz, nyakig vagy a slamasztikában.

Rendszerint így telt a nagyapja műhelyében eltöltött idő. Az öreg legalább annyira dolgozott Owenen, mint a motoron. És a fiú tudta, hogy a nagyapja jót akar. Ahogy a nagyanyja is. Ugyanakkor oly sok mindenben tévedtek.

– Csak... – A nagyapja megrázta a fejét, és visszafordult a munkapadjához. – Csak légy óvatos. Van házi feladatod?

– Még a suliban megcsináltam.

– Remek. Szóval haladsz.

– Az iskola egy taposómalom. Hogyan haladsz egy taposómalomban?

A nagyapja ismét felkuncogott.

– Okostóni. Ugyi befelé, és tanulj valamit.

Owen elmosolyodott, kiment a műhelyből, és visszasétált a téglajárdán a hátsó ajtóhoz. A házban a nagyanyja már kikapcsolta a tévét, és most a konyhában dolgozott: répát szeletelt a pulton, mellette egy nagy tál és egy még érintetlen zöldségfalom állt.

– Mi újság odakint? – kérdezte.

– Semmi különös. Szerinted is benne vagyok egy bandában?
– Jogosan aggódik – jegyezte meg a nagyanyja. – Sok fiú keveredett rossz társaságba a környéken. Nehéz elfelejteni, mi történt az apáddal.

– Ja, te és nagypapa erről gondoskodtok is. – Owen megfordult, hogy távozzon. – A szobámban leszek.

A nagyanyja letette a kését.

– Csak nem akarjuk, hogy veled is valami olyasmi történjen.

Owen nem szólt semmit, mert tudta, hogy ha kinyitja a száját, csak bajba kerül. Inkább otthagya a nagyanyját, és a nappalin meg a folyosón átvágva egyenesen a szobájába ment. Féltérőgott az útból pár ruhadarabot, hogy becsukhassa és kulcsra zárhassa az ajtaját. Pár percig csak állt ott, és nehezen lélegezve bámulta a mennyezetet.

Tudta, hogy az apja nem volt mindig tökéletes. Középiskolában többször is bajba került némi bolti lopás és vandalizmus miatt, de ennél komolyabb zűrje sosem akadt. Semmi olyasmi, ami tizen-nyolc éves kora után a feje fölött lebegve megnehezíthette volna az életét. Kinőtte ezt a magatartást. A férfi, akit Owen ismert, keményen dolgozott, tiszta maradt, és még egyetemi végzettség nélkül is sikerült neki a családját egy fasorral szegélyezett kertvárosba költöztetni, ahol a gyepen biciklik sorakoztak, és minden kocsibejárón két szép autó állt. De Owen nagyszülei sosem ismerték el az eredményeit. Mindig csak a középiskolai punkot látták benne, és miután letartóztatták, a bírósági eljárás hónapjai az Owen anyjához intézett végeérhetetlen *Látod? Mindvégig igazunk volt* medrében teltek.

De tévedtek. Ahogy a bíró és az esküdtszék is.

Owen a számítógépéhez lépett, és ledobta magát a székébe, felborítva közben a monitor mellett álló, üres üdítődobozokból emelt tornyot. Számított Javierre, hogy gondoskodik a technoló-

gia biztonságáról és alkalmasságáról, de ha nem jön el, minden Owenen múlik majd. Rácsapott a billentyűzetre, hogy felébreszse a számítógépet, aztán nekiállt keresgélni az interneten, és az Abstergo Intézetről, az Animusról, valamiféle Helixről és örülten drága szórakoztatókonzolokról olvasott. De mindez csak vállalati ömlengés volt, vagyis valósággal ragyogott a PR-máztól, viszont semmi konkrétat nem mondott. A fórumokról egy kicsit több információt sikerült összegyűjtenie, főleg figyelmeztetéseket és paranoid kirohanásokat egy Abstergóval kapcsolatos globális összeesküvésről. De miféle multinacionális konglomerátummal kapcsolatban *nincsenek* összeesküvés-elméletek? Ez hozzátartozott a játszma természetéhez.

Egy kis idővel és további eredménytelen keresésekkel később hazajött az anyja, aki aznapra végzett a munkájával a fénymásolóüzletben. Owen először a bejárati ajtó csapódását hallotta, majd az anyja tompa hangját a nappaliban, ahogy a nagyanyjával beszél, aztán pillanatokkal később kopogtak a szobája ajtaján.

Owen bezárta a böngészőablakot.

– Gyere.

Megzörrent a kilincs.

– Zárva van.

– Ja, bocss. – Owen kiugrott a székéből, és kinyitotta az ajtót.
– Elfelejtettem.

– Minden rendben? – Az anyja a kék uniformisában állt a folyosón, haját hátul összefogta, és talán egy kicsit több ősz szál virított benne, mint tegnap.

– Igen, persze. Miért?

– Nagymama említette, hogy nagyapa beszélt veled.

Owen vállat vont.

– Csak a szokásos heti társalgásaink egyike.

– Tényleg fejbe kólinthatta, amikor látta Javiert.

Owen a fejét csóválta.

– Nincs benne semmilyen bandában.

– Oké – tartotta fel friss papírvágásokkal szabdalt kezét az anyja. – Ha te mondod. De tudod, azért az jó, hogy a nagyszüleid így aggódnak érted.

– Tényleg?

– Azt jelenti, hogy törődnek veled.

Owen elfordult az ajtótól, leheveredett az ágyára, és összekulcsolta a kezét a feje alatt.

– Én nem így fogalmaznék.

Az anyja belépett a szobába.

– Hanem hogy fogalmaznál?

– Úgy, hogy azzal törődnek, nehogy kionszjak bankot rabolni, mint apa.

Az anyja erre úgy húzta ki magát, mintha belefutott volna egy láthatatlan falba.

– Ne mondj ilyeneket.

– De ez jár a fejükben.

– Nem így értettem. Csak... ne mondj ilyeneket.

– Miért ne? Te is ugyanezt gondolod. De legalábbis már meg sem próbálsz ellentmondani nekik, ha felhozzák a témát.

– Owen, kérlek. Képtelen vagyok... – Az ajtó felé sandított.

– Mindegy. – Owen lehunyta a szemét. – Ez van.

Az anyja még egy percig állt ott, aztán Owen hallotta, hogy a földön heverő chipszacskókon és ruhákon átgázolva kimegy a szobából, és becsukja maga mögött az ajtót.

Később, aznap éjjel, a vacsora és a mosogatás után Owen hallotta, ahogy az anyja lefekszik az övével szomszédos szobájában, nem sokkal azután pedig nagyapja is nyugovóra tért a folyosó végén. Innentől még beletelt pár órába, hogy a nagyanyja is lekapcsolja a késő esti beszélgetős műsorok nevetései és szaxofonos zenéit, és szintén elaludjon. Az akkor még mindig az utcai ruháját viselő Owen erre felkelt, magára kapott egy kapucnis pulóvert, és kilopakodott a szobájából. A bejárati ajtó túl nagy zajt csapott volna, ezért a hátsó kijáraton át távozott, és vigyázott rá, nehogy bevágódjon mögötte a szúnyoghálós ajtó.

Az éjszaka hideg szele újságpapíroldalakat sodort végig az utcán. Lehet, hogy a nagyszülei képeslapra illő állapotban tartották a házukat és az udvarukat, sok szomszédjuk azonban nem. Akik egyáltalán öntözték a gyepüket, azoknak a telke tele volt gazzal. Akiké nem, azokét ellepte a kosz. A járda már akkor feltöredezett és megrepedezett, amikor Owen ideköltözött, és azóta sem javította meg senki, pedig a sötétben könnyen felbukhatott volna miattuk valaki, aki nem ismeri a járást.

Owennek futnia kellett, hogy elérje a nagyszülei háza közelében elhaladó utolsó buszt, de sikerült neki, és hamarosan már az arcát visszatükröző ablakon át bámulta az elsuhanó utcákat, ahogy a Monroe-tól kapott cím felé tartott. Bár nem is annyira cím volt, mint inkább csak egy hely pár gyár és raktár közelében, a város szélén. Kétszer szállt át, szerencsére éjszakai járatokra, majd jó másfél kilométert gyalogolt a graffitivel telepingált lakáskomplexumok és sötét, ráccsal lezárt üzletek között.

Célja, a lelakatolt ajtókkal és betört ablakokkal teli ipari park elhagyatottnak tűnt, az épületei közti szűk helyeken elburjánzott a növényzet. A földre egymástól rendszertelen távolságokban sorakozó utcai lámpák okádtak sárga fényt. Owen kezdett attól tartani,

hogy Monroe talán hülyére vette, de aztán meglátta az árnyékban parkoló buszt.

Nem is hasonlított arra a társára, amelyikkel ideérkezett. Ez a régi járgány a maga kitágított kerékdobjaival, köztük pedig egy kerekített, íves motorháztetővel, elején egy szögletes ráccsal olyasmi-
nek tűnt, amit egy régi buszokban utazó gyűjtő mindenképp megakarna szerezni magának, már ha ténylegesen léteznének régi buszokat gyűjtő emberek. Barnára festették, ablakait befeketítették, valahogy mégsem nézett ki olyan elhagyatottnak, mint a környéke.

Owen megpördült, ahogy lépteket hallott maga mögött a kavicsoson.

– Nyugi – szólalt meg Javier. – Csak én vagyok. – Fehér kapucnis felsőt viselt, kezét mélyen a zsebébe fúrta.

Owen megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Eljöttél.

– Meggondoltam.

– Kösz. – Owen a busz felé biccentett. – Ez az.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Javier. – Tényleg vacakolni akarsz a DNS-eddel? Az agyaddal?

– Igen. Tudnom kell. És különben is, más kölykök is megtették.

– Én is így hallottam. És Monroe azt mondta, működni fog?

– Nem volt időnk elmélyülni a témában. Csak annyit mondott, hogy itt találkozunk.

Javier vállat vont.

– Hát akkor járjunk a végére.

Owen odalépett a busz elülső ajtajához, és bekopogott rajta, aztán zsebre tett kézzel várt, miközben Javier végig ott állt mögötte. Amikor az ajtó végre nyikorogva kinyílt, egy hotel úszómedencéjének hideg, kék fénye sugározta körül a benne álló sziluettet.

– Örülök, hogy el tudtál jönni, Owen – mondta Monroe egy megpendített basszusgítár mély, rezonáns hangján. – Látom, elhoztad egy barátodat is. Gyertek be.

Az alak megfordult, és visszament a busz belsejébe. Az iskolában mindenki ismerte Monroe-t, az új hálózati informatikust. Szinte mindenki kedvelte, talán egy-két tanárt leszámítva. Owen és Javier fellépett a busz keskeny lépcsőjén, és követték a férfit.

A jármű belseje pontosan az ellentéte volt a külsejének: teljesen átalakították fényes, fehér panelekkel, csíkfényekkel meg egy rakás

számítógépes monitorral, és forró műanyag meg ózon szaga érződött benne. A hátulját egy párnázott ergonómikus szék foglalta el. Monroe most ennek a bal oldalára állt; vállig érő barna haját kecskeszakáll egészítette ki, és ugyanazt a ruhát viselte, amelyet valahogy az iskolában is engedélyeztek neki: fakó famert, Converse tornacipőt és egy flanelinget egy olyan banda koncertpólóján, amelyet Owen egyáltalán nem ismert. Owen nem igazán tudta megállapítani, milyen idős lehet. Talán a negyvenes éveiben jár? Vagy már az ötvenesekben?

– Javier, ugye? – kérdezte Monroe, ahogy Javier feljött a lépcsőn Owen mögött.

– Honnan tudja? – kérdezte Javier.

Monroe csettintett az ujjáival, és megkocogtatta a halántékát.

– Vizuális memória, haver.

– Az olyasmí, mint a fotografikus memória? – szólalt meg Owen.

– Nem – válaszolta mögötte Javier. – Nem olyan. És ez továbbra sem magarázza meg, honnan ismer engem.

– Sok időt töltök a tanulói adatbázis karbantartásával – magyarázta Monroe. – Valószínűleg bármelyik kölyköt felismerném az iskolából.

Láthatólag ez a válasz sem nyugtatta meg Javiert, aki karba font kézzel nézett körül a buszban.

– Szóval mi ez az egész itt?

– Ez? – Monroe széttárta a karját. – Ezek ti vagytok.

– Nahát, öreg – mondta Javier színtelen hangon. – Ez aztán mély.

– Nyugi. Úgy értem, hogy ez mind azért van, hogy belétek nézzünk. – Owenre mutatott. – A DNS-etekbe.

– Aha – mordult fel Javier. – Ha már itt tartunk, mivel dolgozik? Ez egyáltalán nem úgy néz ki, mint azok az Animus konzolok, amelyeket online láttam.

Owen értékelte, hogy Javier utánanézett kicsit a témának, mielőtt idejött.

– Ez azért van, mert erről a modellről semmit sem fogsz találni sem az interneten, sem pedig a boltokban – válaszolta Monroe.

– Az Abstergo elásta az egészet. Ez a gép az első Animuson alapul, de én végeztem rajta bizonyos módosításokat.

– Szóval ez igazi? – Javier hirtelen érdeklődéssel lépett előre.

– Hogy érti, hogy „elásták”? – kérdezte Owen, mert emlékezett rá, hogy milyen nehéz volt bármiféle információra találnia a kutatása során. – Mint a vállalati titkokat, vagy ilyesmi?

– Vagy ilyesmi – bólintott Monroe. – Az Abstergo hivatalosan kutatási eszközként pozicionálja az Animust. Vagy akár egy nagyon drága szórakoztatókonzolként.

– És ez mit tud? – kérdezte Javier.

– A legalapvetőbb értelemben ugyanazt, mint a többi. Mintát veszek a DNS-edből, analizálok, és feltárom az ősidőben tárolt genetikus emlékeit. Amint ezzel megvagyunk, az emlékekből szimulációkat készíthetünk neked. – Beszéd közben néha elkapta a pillantását oldalra vagy Owen válla fölé, nem úgy, mint aki kerüli a szemkontaktust, hanem mint akinek részben máshol járnak a gondolatai.

– És miben különbözik ez a gép a többitől? – kérdezte Javier. Monroe elfintorodott.

– A többi modell bárkinek az Abstergo-felhőben tárolt DNS-éhez hozzáfér...

– De úgy hallottam, hogy azokat a szimulációkat manipulálták – szólt közbe Javier. – Mármint maga az Abstergo.

– Hogyhogyan manipulálták? – kérdezte Owen.

– Olyanok, mint egy valóságshow. Szarrá vágják az egészet, hogy ne ismerhesd meg a teljes történetet.

– Pontosan – bólintott Monroe. – Az Animus újabb modellje a szórakoztatás mellett az Abstergo saját céljait szolgálják. Az emberek úgy látják és élik át a történelmet, ahogy az Abstergo eléjük tárja. Azokban nem találjuk meg az igazságot. Ez a modell azonban – kezét a szék karfájára tette – képes rá, hogy kizárólag a te *saját* emlékeidhez férjen hozzá. Változtatás nélkül. Csak így találhatunk rá az igazságra, amelyet keresel, bármi legyen is az.

– Hogyan tett szert a készülékre? – kérdezte Javier.

– Az Abstergónak dolgoztam. Jó régen. Egyéb kérdés?

Owen Javierre sandított, aki biccentett, és így szólt:

– Igen, még egy. Miért csinálja ezt?

– *Té* miért csinálod ezt? – kérdezett vissza Monroe. – Owent hívtam ide, nem téged.

– Azért jöttem, mert Owen a barátom, és tartozom neki.

Owen nem tartotta szentimentálisnak magát, de el kellett ismernie, hogy tetszik neki, amit hall.

– Helyes – mondta Monroe. – Az igazság az, hogy... magam is azért csinálom ezt, mert tartozom valakinek.

Szavai komoly hangsúlyából Owen tudta, hogy Monroe ezt nem fogja kifejteni, és mivel Javier nem tett fel több kérdést, a férfi Owenhez fordult.

– Szóval miféle igazságot keresel? Az iskolában nem volt időnk belemenni a részletekbe. Megmondanád, kinek a memóriáját akarod felderíteni?

Owen vett egy nagy levegőt.

– Az apámét.

– Á, igen. Az apák fontosak – biccentett Monroe. – Van valami konkrét célod?

– Tudnom kell, mi történt velem egy bizonyos éjszakán. Öt évvel ezelőtt, december tizenhétedikén.

– Ah. – Monroe megrázta a fejét. – Bár tudtam volna. Ez esetben nem segíthetek.

Owen közelebb lépett a férfihoz.

– Hogy érti? Hiszen ezért jöttem ide. Azt mondta...

– A kérdésed úgy szólt, hogy be tudlak-e juttatni az apád emlékeibe, én pedig igennel válaszoltam. Ami igaz is. Azt nem közölted velem, hogy mindössze öt évvel ezelőtti eseményekre vagy kíváncsi.

– De...

– Ez egyszerűen lehetetlen. A DNS-ed csak a megfogantatásod pontjáig tartalmazza az apád emlékeit, onnantól kezdve nem. Nincsenek meg benned az ő genetikai emlékei a te... mennyi? Tízéves korodból?

– Igaza van – szólt közbe Javier. – Ez nekem is sántított, de gondoltam, talán van valami új technológiája.

A busz összement, és egyre zsúfoltabbá vált, ahogy Owenben nőtt a düh és a frusztráció.

– Akkor mégis mit kellene tennem? Hogyan férhetek hozzá az arról az éjszakáról szóló emlékeihez?

– Egy másfajta Animusra van szükséged – válaszolta Monroe. – Meg egy mintára az ő DNS-éből, amely azon bizonyos éjszaka *utánról* származik. Csak így lesznek belekódolva azok az események a genetikai memóriájába.

Owen izmai annyira megfeszültek, hogy már reszkettek.

– De még aznap éjjel letartóztatták. Elvitték, és aztán soha többé nem jött haza. *Nincs* meg a DNS-e.

Monroe felsóhajtott.

– Hát akkor, haver, nagyon sajnálom.

Owen legszívesebben beleöklözött volna az egyik monitorba. Azért jött ide, mert ez volt az egyetlen esélye. Az egyetlen lehető-

sége, hogy bebizonyítsa apja ártatlanságát. Az egyetlen lehetősége, hogy helyrehozza a dolgokat. És most kiderült, hogy ez egyáltalán nem egy működőképes lehetőség. Vagyis immár semmilyen lehetőség nem maradt, és ez csak most tudatosult benne. Csapdába esett egy olyan életben, ahol a nagyszülei folyton az apját sároz-zák, az anyja pedig harc nélkül adja fel nekik a róla szóló emlékeit.

– Ha megszerezné az apja DNS-ét – vetette fel Javier –, meg tudná csinálni?

– Abszolút – bólintott Monroe. – Egy másik Animusszal és egy DNS-mintával az adott éjszaka utánról.

Owen Javier kezét érezte a vállán.

– Talán az anyád megőrzött valamit. Valamit, amin ott van az apád DNS-e. Mondjuk egy régi pólót vagy ilyesmit.

– Nem maradt semmink. Kellett a pénz. Anya mindent eladott, így próbálta megtartani a házat. Amit ennek ellenére is elveszítettünk.

A buszra csend telepedett, csak a számítógépes hűtőventilátorok halk berregése és a merevlemezek kattogása és nyögése hallatszott. Owen nem akart elmenni, mert azzal beismerte volna a vereségét, így aztán csak állt ott a sok haszontalan gép közepette.

– Nézd – szólalt meg Monroe. – Már csinálom ezt egy ideje. Különböző városokban, különböző iskolákban. Néhány kölyök a szórakozásért keres meg. Mások, mint te, azért jönnek, mert válaszokat keresnek. De a helyzet az, hogy ritkán találják meg azokat a válaszokat, és ha mégis, az sem old meg soha semmit. Talán jobb lenne, ha megkérdeznéd magadtól, hogy miért olyan fontos neked ez az egész.

– Ezt meg mégis hogy értem? – kérdezte Owen. – Az apámat börtönbe zárták valamiért, amit nem követett el. Azt hiszem, elég nyilvánvaló, miért olyan fontos ez nekem.

– Húzzunk innen! – javasolta Javier. – A csávó nem tud segíteni.

– És mi van veled? – nézett Monroe Javierre.

Javier szeme összeszűkül.

– Hogyhogy mi van velem?

Monroe a szék felé biccentett.

– Nem akarod kipróbálni?

– És mi van a nagy beszédével? – kérdezte Javier. – Hogy úgysem old meg semmit?

– De hát te nem is kérdéssel lépnél be az Animusba. És tudom, hogy kíváncsi vagy.

– Ne higgye, hogy ismer.

– Láttam a reál tantárgyakban szerzett jegyeidet. Lenyűgöző eredmények. Már ha tényleg az a kölyök vagy. Mert az a kölyök alig bírna magával a felszerelés láttán.

Elmúlt egy pillanat, és Javier nem tagadta a dolgot.

– Figyelj – folytatta Monroe. – Nem akarok én semmit rád erőltetni. Azt csinálsz, amit akarsz. De már úgyis itt vagy, és tényleg hihetetlen élmény egy darabig másvalaki bőrébe bújni.

Javier Owenre pillantott, Owen pedig egy ismerős kifejezést látott az arcán, olyat, amilyenhez már jó ideje nem lehetett szerencséje. Monroe-nak igaza volt. Amikor még barátoknak számítottak, ha valami felkeltette Javier érdeklődését, elszánt izgalom költözött a tekintetébe, és vigyorogva ráncolta össze a homlokát. Most is így nézett ki, és Owen azon tűnődött, nem eleve ezért jött-e ide Javier ma éjjel.

– Oké – biccentett Javier. – Csináljuk.

– Ez a beszéd. Gyere, ülj ide. – Azzal Monroe a konzolokhoz és a villogó fényekhez fordult.

Javier elslisszolt Owen és a számítógépes felszerelések mellett, és ahogy lassan leült a székbe, Owent elöntötte a harag és a sér-

tődöttség. A dolgok valamiképp úgy alakultak, hogy az egykori legjobb barátja csinálja azt, amiért Owen idejött, holott segítenie kellett volna neki, nem pedig átvennie a helyét.

Javier hátradőlt, kezét a szék karfájára helyezte. Monroe leült vele szemben egy forgószékre, és elővett egy műanyag kesztyűt, amely egy rakás dróttal kapcsolódott a fő számítógép-terminálhoz.

– Nyújtsd ki a jobb kezed, kérlek. – Monroe úgy nyitotta ki a kesztyűt, akár egy kagylóhéjat.

– Ez mi? – kérdezte Javier.

– Egy szkennер. Az Animus magjába küldi a genetikus adatokat analízis céljából. Csak tartsd ki az alkarodat.

Javier feltúrta kapucnis melegítőjének ujját, Monroe pedig rácsatolta a kesztyűt csupasz karjára.

– Érezni fogsz egy kis csípést a vér kivonása miatt.

De Javier még csak össze sem rezzent.

– Jó. – Monroe megpördült a székkal, hogy szembekerüljön a monitorral, és gépelni kezdett a billentyűzeten.

Owen közelebb lépett, hogy láthassa, mit csinál, de sem az ablakok, sem az azokban futó szövegek nem jelentettek neki semmit.

– Hé – szólalt meg halkán Javier. – Owen.

Owen odafordult felé.

– Nem gáz?

Owen vállat vont.

– Nem.

– Biztos?

– Számít valamit?

Javier nem válaszolt.

Monroe még pár másodpercig pötyögött a billentyűzeten.

– Kiváló – mondta végül. – Nagyon ígéretes.

– Micsoda?

– Adj még egy percet. – Újabb pötyögések. Újabb villanások a képernyőn. Aztán a férfi Owenre nézett. – Ellenőrizzünk valamit.

– Mit?

– A genetikai emlékösszhangot. – Monroe elővett egy második kesztyűt. – Add a kezed.

Owen ehelyett a karjába fonta.

– Mintha azt mondta volna, hogy...

– Most nem az apádról van szó. Analizálni akarom a kompatibilitásodat Javierrel.

– Ez meg mit jelent? – kérdezte Javier.

– Ha mindkettőtök őse jelen volt ugyanannál az eseménynél, a genetikai emlékeitek úgymond... részlegesen lefedik egymást. Osztozhattok egy szimuláción. És ami azt illeti, a kombinált adatok pontosabb renderelést tesznek lehetővé.

– Úgy érti, mindketten belépnénk a szimulációba? – kérdezte Owen. – Együtt?

– Igen. Ez az egyik saját fejlesztésem. Mit gondolsz?

Owen érdeklődését felkeltette az ajánlat, és tetszett neki a gondolat, hogy Javier végül is mégsem veheti át teljesen a helyét. Anélkül nyújtotta ki a kezét, hogy megkérdezte volna Javiert, részéről rendben van-e a dolog.

– Oké, csináljuk.

– Ez a beszéd. – Monroe rácsatolta a kesztyűt Owen alkarjára. A fiú érezte a tú éles csipését, de igyekezett nem összerezzenni. – Jönnek az adatok. Pár perc múlva kész az analízis és az emlékösszhang rendszerezése.

Owen a szék mellett, karjával a számítógéphez csatlakozva állt, és a képernyőt figyelte.

– Mi van ha, nincsenek olyan őseink, akik ugyanakkor ugyanott voltak? – kérdezte Javier.

– Ha nincs összhang köztetek, nem leszek képes közös szimulációt generálni. – De miután eltelt pár perc, és az Animus magja lefuttatta az analízist, azt mondta: – Ejha, hát... van néhány nagyon erős kapcsolódási pont.

– Néhány? – kérdezte Owen.

– Igen. Ez rendkívül ritka. Az őseitek útjai számos alkalommal keresztezték egymást, különböző helyeken és a történelem különböző korszakaiban...

Úgy bámult a monitorra, mintha még mindig megfeszülten gondolkodna valamin.

– Akkor csináljuk? – szólalt meg Javier.

Monroe pislogott.

– Aha. Persze. Oké, amíg a memória összeáll, gondoskodjunk Owenről. – A busz elejébe ment, és hozott onnan egy vaskos jógamatracot, amelyet aztán kiterített a padlóra, a szék mellé. – Nem olyan kényelmes, mint a szék, de megteszi.

Owen lefeküdt a matracra, és felbámult a tetőre meg Javier fölötté lógó karjára. Hallotta és érezte, ahogy az Animus-gépek zúgása végigpulzál alatta a padlóban. Monroe elővett két fekete, rostélyos sisakot, és rásegítette Javierre és Owenre. A rostély könnyebbnek és kényelmesebbnek bizonyult, mint amilyennek tűnt, és feketeségbe burkolta Owen látómezejét, a sisak maga pedig megsüketítette, és leválasztotta a világ többi részéről.

Hallotok engem?

Monroe hangja a sisakon belülről érkezett.

– Igen – válaszolta Owen.

– Ja – így Javier.

Ez a beszéd. Oké, elmondom, hogyan működik a dolog. Először is betöltöm az emlékfolyosót.

– Az meg mi? – kérdezte Javier.

Átviteli szimuláció. Gondolj úgy rá, mint az Animus várótermére. Egy teljes értékű szimuláció túlterhelheti az érzékeket, sőt akár károsíthatja is az alanyt mind pszichikailag, mind fizikailag. Fokozatosan kell bevezetnem beneteket az Animusba. Ha már hozzászoktatok a folyosóhoz, betöltöm a teljes szimulációt. Készen álltok? Ez elég fura lesz.

– Kész vagyok – mondta Javier.

– Kész vagyok – jelentette Owen is.

Eltelt egy másodperc, aztán vad áradatként öntötte el a fény, a hang és az érzékelés, mintha csak egy sötét helyről sétált volna ki a napra, csakhogy Owen itt nem tudta leárnyékolni a szemét. El kellett viselnie a dolgot, amíg a látása adaptálódik, az idegei lecsillapodnak, és a világ fókuszba kerül körülötte.

Egy sersistergő villámokkal teli, végtelen szürke semmiben állt. Mindenfelé ködfelhők ragyogtak és hullámozgottak, időnként pedig geometriai formákba egyesültek, amelyek valami konkrét mintára utaltak, mint egy épület széle vagy egy faág hossza. Aztán Owen lenézett, és látta, hogy többé nem önmaga.

Mellkasát és súlyos, szegeceses bőrkabátját egy ujjatlan láncing takarta. Mindkettő majdnem a térdéig ért. Magas szárú, az egész lábikráját elfedő csizmát és bőrkesztyűt viselt, övéről egy hüvelyében nyugvó kard lógott. Amikor elfordította a fejét, egy állán feszülő szíj irritálta a bőrét, és rájött, hogy dús szakállá van. A szíj egy kúpos és kissé lefelé hajló fémperemű fémsisakot erősített szorosan a fejére.

– Te vagy az? – kérdezte valaki mögötte.

Owen megfordult.

– Javier?

Az előtte álló alak bólintott, de nem Javier volt. Más test, más arc, más hang. Egy sötét bőrű, középkorú férfi ágyékkötőben, szandálban és vastag, bélelt tunikában, csupasz kézzel és lábbal.

Az arcát vörös és fehér festékcsíkok díszítették, és egy fejdísz viselt, amelynek hátsó feléből tarka tollak meredtek az ég felé.

– Úgy nézel ki, mint egy spanyol konkvisztádor – állapította meg az alak, aki valójában Javier volt.

– Te meg úgy nézel ki, mint valami azték vagy ilyesmi – válaszolta Owen.

Nem egészen. Monroe közvetlenül Owen fülében szólalt meg, és feltételezte, hogy Javier is hallotta. Igaz, az aztékok meghódították Mexikó nagy részét, de nem az egészet. Javier egy tlaxcala harcos. Az országuk egyike volt azoknak, amelyek az európaiak érkezése előtt az aztékok ellen küzdöttek.

– Ezt honnan tudja? – kérdezte Javier.

Az Animusból. Ahogy analizálja a genetikai emlékeiteket, következtetéseket von le belőlük az ismert történelmi adatok alapján. Azt is megtudtam belőle, Owen, hogy Javiernek igaza van az ősséddel kapcsolatban. Egy konkvisztádor katona emlékeit fogod átélni, akit Alfonso del Castillónak hívtak.

– Á, szóval az őseid meghódították az én őseimet – jegyezte meg Javier.

Ez sem teljesen igaz. Hernán Cortés valóban legyőzte a tlaxcalákat, de azok végül szövetségre léptek vele a veszélyesebb aztékok ellen.

– Ó, bocsn – mondta Javier. – Akkor, gondolom, az őseid csak himlőt adtak az enyémegeknek.

– Még csak nem is tudtam, hogy volt egy konkvisztádor felmenőm – csodálkozott Owen.

Úgy látom, a szimulációtok 1519-ben fog játszódni, közvetlenül azelőtt, hogy Cortés legyőzte a tlaxcalákat.

– Akkor Mexikóba megyünk? – kérdezte Owen. – Több száz évvel ezelőttre?

Bizonyos értelemben, erősítette meg Monroe. Valójában persze nem mentek sehová. Továbbra is a buszomban vagytok. Viszont valóban úgy fog tűnni, mintha mennétek valahová. Ezért használjuk az emlékfolyosót.

– Akkor most mi lesz? – kérdezte Javier.

Most szeretném, ha ellazulnátok. Járkáljatok körbe. Amíg az emlékek rendszereződnek, szokjatok hozzá, hogy a szimulációban más testében vagytok.

Owen tett egy lépést, aztán még egyet. Tényleg furán érezte magát. Ez az Alfonso fickó alacsonyabb volt nála, másképp működött az egyensúlyérzéke, más arányok uralták a kezét és a lábát. Ahogy Javier megindult felé, Owen előhúzta a kardját a hüvelyéből. Dróttal körbetekert bőrmarkolata tövét egy kerek, arany kardgömb díszítette, amely fölött egy íves nyél ölelte körbe a kezét a keresztvas alatt. A közel egyméteres penge ezüstösen csillogott.

– Ezt nézd – mondta Javiernek, és belehasított a karddal a levegőbe. A fegyver eleinte furcsának, nehéznek tűnt a kezében, de aztán Owen bizsergést érzett a nyakán és az elméjében, ami fokozatosan nyomássá erősödött az agya hátsó szegletében. Miután behódolt ennek a nyomásnak, és elengedte a saját gondolatait, a kardot már biztosabban és gyakorlottabban forgatta. Úgy vágott, védett és döfött vele, mintha már ezerszer elvégezte volna ezeket a mozdulatokat. Ugyanakkor tudta, hogy soha életében nem tartott még kardot a kezében, és ahogy ez a gondolat megerősödött a nyomással szemben, veszített a fegyver fölötti uralmából.

– Vigyázz – lépett el az útjából Javier, miután a kard épphogy csak elvétette a karját.

– Bocs – szabadkozott Owen a kardra bámulva. – Ez fura volt. *Mi volt fura?* kérdezte Monroe.

Owen úgy nézett fel, mintha a férfi is ott állna valahol a szürke ürességben.

– A kard. Mintha... tudtam volna, hogyan kell használni.

Tudod is. Pontosabban Alfonso del Castillo tudja.

– Szóval ez ő volt?

Az ő emlékeit éled át, magyarázta Monroe. Az összeset.

– Mintha át akarta volna venni fölöttem az irányítást – jegyezte meg Owen.

Bizonyos értelemben ezt is fogja tenni. Neked pedig bizonyos értelemben hagynod kell neki. A szimuláció a szinkronizálás által működik. Ahhoz, hogy megtapasztald az ősidő emlékeit, úgymond vissza kell vonulnod a kispadra, hadd tegye a dolgát.

– Vagyis amíg idebent vagyunk, nincs hatásunk az eseményekre? – kérdezte Javier.

Van némi mozgásszabadságotok a szimulációban, de ez nem időutazás. Nem változtathatjátok meg a történeteket. Nem változtathatjátok meg az emléket, és ha túlságosan eltávolodtak annak paramétereitől, deszinkronizálódtok. Ez megszakítja a szimulációt, és visszadob benneteket a folyósóra, vagy akár a való világba. Akárhogy is, nem egy kellemes élmény.

– És honnan tudjuk, ha épp deszinkronizálódni készülünk?

Érezni fogjátok. Plusz hibák keletkeznek a szimulációban. De ne aggódjatok emiatt, majd belejöttök. Az Animus-utazás lényege éppen az, hogy kimásszatok a saját fejetek burkából, és egy ideig másvalaki gondolataiban járkaljátok. Készen álltok rá?

Owen lenézett a kardjára, és visszacsúsztatta a hüvelyébe.

– Igen.

Ez a beszéd. Amikor megnyomom a gombot, teljesen túlterhelődnek majd az érzékeitek, sokkal jobban, mint amikor beléptetek az emlékfolyósóra. Őriztétek meg a nyugalmatokat, elmúlik majd. És még valami: lehet, hogy amikor átértetek, az őseitek éppen távol lesznek egymástól, de ahhoz mégis elég közel, hogy osztozhassatok a szimuláción. Ne rohanjatok megkeresni egymást, mert deszinkronizálódní fogtok. Úgysem tudnátok saját magatokként beszélni egymással. Csak hagyjátok, hogy lejátszódjanak az emlékek. Világos?

– Világos – válaszolta Owen.

Készen álltok?

– Nyomja meg a gombot – mondta Javier.